

[Thomsen.]

pol-Snak galt i Halsen, er det maaske betimeligt at se lidt paa, hvordan det tager sig ud i Praksis. For mit Vedkommende — for at tage et nærliggende Eksempel — er Forholdet det, at jeg i Fjor leverede godt 400 Svin til Slakteri. Det blev, da vi kom ind paa Planøkonomi, reduceret til ca. 150 og bliver vel nu yderligere nedskaaret til ca. 120. Selvfølgelig kan man ikke pludselig i en Bedrift indstille sig paa et saadant Minimum, navnlig ikke, naar man lige har haft store Udgifter til Nybygninger, som man helst skulde have forrentet og afdraget. Mine Svine-Kort kan selvfølgelig under disse Omstændigheder ikke slaa til, og vildt begejstret bliver man ikke for Monopol, naar man, som det er gaaet mig i indeværende Uge, faar udbetalt 203 Kr. for 12 fuldvægtige Svin. At de 120, som jeg maaske faar Kort til, koster mindre pr. Stk., end Svin paa samme Vægt kostede i Normalaaret 1929, nævnes kun for Fuldstændigheds Skyld.

Ministeren benyttede Lejligheden til at overfalde „Landbrugernes Sammenslutning“. Man kom uvilkaarligt til at tænke paa, hvad det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen i den Arbejdernes Kamp, som han i sin første Tale pralede med, vilde have takseret noget tilsvarende til. Det er en daarlig Fugl, der besudler sin egen Rede, sagde Statsministeren, og det er blevet gentaget i Dag. En saadan Besudling gør Landbruget sig skyldig i ved at bibringe den øvrige Befolkning den Tro, at den oprettholder Landbruget paa Trods af, at det omvendte er Tilfældet.

Ministeren søgte at drage en Sammenligning mellem „Landbrugernes Sammenslutning“s og Lovgivningsmagts Indsats mod Landbrugskrisen. Ja, undskyld højtærede Minister, er det nu ikke at drive Spasen for vidt? Saa meget er i alt Fald sikkert: Hvis de Beslutninger, som „Landbrugernes Sammenslutning“ tager, havde blot et Minimum af samme Rækkevidde som Lovgivningsmagts, saa vilde den Fortvivlelse, som nu hænger Landets og specielt Grænse-landets Befolkning, hurtig bortvejres.

Det er efter min Mening beskæmmende for Landbruget, at vi skal taale en Landbrugsminister, der fuldstændig synes at mangle Forstaaelse af Erhvervets Vanskeligheder, som i sine Kommissioner ingen Brug har for Landbrugets største Fagorganisation, ja, som af misforstaaet Prestigehensyn ikke undser sig for offentligt at haane den eneste Organisation, som virkelig gør en Indsats for at hævde Landbrugets Ret til at leve

og virke. Hvis der var Haab om at faa Ministeren til at beskæftige sig med de Realiteter, som baade mindre og større Brugere tidligt og silde tænker paa og taler om, og som nok kan holde sin Mand vaagen om Natten, saa var det fristende at spørge Ministeren, der repræsenterer dette vort mishandlede Hovederhverv, om han vil bestride, at netop Landbruget er den egentlige Basis for al den Ødselhed, der udfoldes, en Ødselhed, der staar i omvendt Forhold til den Beskedenhed, Ministeren som Erhvervsrepræsentant lægger for Dagen. Saa vidt drives det — og det kan Ministeren ikke undgaa at se, hvis han da ikke sætter Kikkerten for det blinde Øje —, at stræbsomme og flittige Landmænd, der skaber Værdierne, faar mindre i Løn end det, man vil være bekendt at byde en arbejdsløs i Understøttelse.

Tror Ministeren, at disse Tilstande kan opretholdes? Ja, maaske Landbrugsministeren finder, det er en rimelig Fordeling, det vilde falde godt i Traad med tidligere Udtalelser, som gaar ud paa, at Landbruget, antagelig uden Hensyn til Udgifterne, maa være tilfreds med de Indtægter, som det havde i Perioden forud for 1914. At store Dele af den øvrige Befolkning har faaet deres Indtægter lovbeskyttet og statsgaranteret paa et Niveau, der ligger 3 Gange saa højt som den Gang, er selvfølgelig i sin Orden. Det var sikkert klogt, at Ministeren helt undgik at komme ind paa mit direkte Spørgsmaal angaaende de Priser, en socialdemokratisk Regering sikrede det svenske Landbrug, straks da Krisen var mærkbar, eftersom han selv endda efter 8 Aars Krise her i Danmark endnu ikke har faaet Øjnene op for den Haabløshed, som han burde være den første til at se.

Det glædede mig at kunne konstatere, at Ministeren ikke har noget at indvende imod min Anke over for den usømmelige Konkurrence, man paafører Landbruget gennem Import af Raavarer til Margarineproduktionen. Maaske det maa tages som en Erkendelse af, at der dog er Grænser for, hvad man kan være bekendt at byde selv et taalmodigt, et alt for taalmodigt Erhverv. Forhaabentlig giver det sig praktisk Udslag deri, at Hensynet til den Overflod, vi har og i en overskuelig Fremtid desværre vil have af førsteklasses danske Fedtstoffer, gaar forud for den Kærlighed, man hidtil har lagt for Dagen overfor Negrenes Produkter. Maaske heller ikke Landbrugsministeren kan se, at det var „Landbrugernes Sammenslutning“, der paa dette Omraade som paa saa mange andre har set og sagt